

На прозорецътъ имаше една чяша, дѣто се намираше единъ триндафилъ.

Той ми каза: «Донеси ми, молиж ти се, тоя триндафилъ.»

Занесохъ му го. Той го подаде на стариятъ хирургъ, като каза: «Нѣмамъ нищо друго да ви дамъ за свидѣтелство на признателността ми.»

Хирургътъ прие триндафилътъ и заплака.

Хирургитѣ мисляли, чи ужъ болницата на Шпилбергъ била снабдена съсъ сичко, което е потребно, освѣнъ съчевата, които бѣхж донесли. Нѣ щомъ се свърши отръзването, съгледахж, че имъ липсувахж много неизбѣжни нѣща, като мушема, ледъ, пѣрцали, и проч.

Трѣбуваше сиромашътъ отръзанъ да чяка два часа наредъ, додѣто донесжтъ сичкото туй отъ градътъ. Най послѣ той можж да се простре върху одърътъ си, и ледътъ му се наложи на гълката.

На другиятъ день я очистиохж отъ съсирената кръвъ, която я бѣше обиколила; омихж я, дръпнахж кожата на долу, и я свързахж.

Много дена наредъ давахж на болниятъ само чорба, по половина паница, съсъ збитъ жълтъкъ отъ яйце. И когато заминж опасността на горѣщата треска, хваняхж постѣпенно да го осилуващ съсъ похранителни ястия. Императорътъ былъ заповѣдалъ да земащ храната му отъ готвачницата на подикомонтъ, додѣто оздравя.

Оздравянѣето станж за четиридесетъ дена. Тогази ни заведохж пакъ у тѣмницата ни; намѣрихми я